

CAPVT I.

De natura & indole Präjudiciorum pradicorum.

§. I.

I vocem præjudicii spectamus, quæ & alias *Varia acceptio.* πρόνοιας vel πρόνεμα audit, generatim quidem a præjudicando nomen trahit, & rem vel sententiam præjudicatam denotat; a diversis tamen eam diversimode accipi constat. Usitata enim est hæc vox tam JCtis quam Philosophis & Theologis. Apud JCtos notat vel judicium, quod fieri debet, an etiam principale opus suscipiatur, vel sententiam jam in priori aliquo casu latam, ad quam in pari casu provocatur. Quod posterius confirmat phrasis a Juris peritis recepta: Hoc huic vel illi in præjudicium cedere, (das Ding sey einem præjudicirlich) ubi præjudicium nihil aliud videtur denotare, quam provocationem, quæ aliquando fieri posset, ad eundem casum. A Philosophis vero adhibetur vox præjudicii vel in latiori significatu, pro omni judicio ex præcipitantia proveniente, sine prævia iusta perceptione aut meditatione, vel in strictiori significatu, (qui & hic obtinet) quando denotat falsam opinionem de re aliqua, ante ejus præsumum examen debitum animo conceputam. Denotant etiam aliquando præjudicia falsos de rebus conceptus ab infantia impressos, vel etiam ex sensuum falsa impressione ortos, qui significatus vero hic sub nostram considerationem non cadunt. Solent autem communissime præjudicia dividiri in theoretica, quæ circa res speculativas versantur, & in practica, quæ in ipsa praxi vitæ humanæ maxime servunt,